

**Angels Gregori - Lluna
Manel Marí - Sílvia Pons**

Solstici d'estiu

8

Joves Poetes de la Mediterrània

Eivissa - Menorca - Valencia - Mallorca

Búger

ILLES BALEARS

2005

JOVES POETES
DE LA MEDITERRÀNIA

SOLSTICI
D'ESTIU 8

Angels Gregori
Lluna
Manel Marí
Sílvia Pons

DDD Digitally mastered

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

CD-101

U.M./Unió Músics

S.G.A.E.

© P 2005

Dep. Legal: PM 1443 - 2005
Made in Spain

ALL RIGHTS OF THE PRODUCER AND OF THE OWNER OF THE WORK REPRODUCED RESERVED UNAUTHORISED COPYING, HIRING, LENDING, PUBLIC PERFORMANCE AND BROADCASTING OF THIS RECORD PROHIBITED

Solstici d'Estiu 8

Disc compacte

- 1 *Nocturnals - 1ª peça*1'56"
Caimari
Antoni Caimari, piano

ANGELS GREGORI

- 2 *Primavera de Sal*1'57"
3 *Le Cancre*1'59"
4 *Phn.*0'57"
5 *Avís abans d'alçar el teló*0'52"
6 *II*0'37"
7 *IV.*0'34"
8 *Espectacle per a Brandàlies Marcides* .1'15"
9 *Epíleg*0'49"
10 *A l'Institut* (poema manuscrit)1'51"

Diu els poemes: **Angels Gregori**

- 11 *Nocturnals - 2ª peça*1'22"
Caimari
Antoni Caimari, piano

LLUNA

- 12 *Llunyania*0'40"
13 *Petit poeta*0'52"
14 *Diuen*0'39"
15 *Fent-me ombra*0'40"
16 *Lliure*0'53"
17 *Tímids*0'40"
18 *Silenci intens*0'22"
19 *Eternament*0'29"
20 *Surrealista*0'39"
21 *Monòleg V* (poema manuscrit)0'19"

Diu els poemes: **Lluna**

- 22 *Nocturnals - 3ª peça*1'08"
Caimari
Antoni Caimari, piano

MANEL MARÍ

- 23 *Com qui abraça l'instint...*0'30"
24 *Fotografia/4*0'56"
25 *Credo*0'48"
26 *Eucaristia*0'49"
27 *Insurgència/2*0'50"
28 *Aixopluc*0'37"
29 *Temple*0'51"
30 *Cançó de menar ramat*1'34"
31 *Per tu...* (poema manuscrit)0'31"

Diu els poemes: **Manel Marí**

- 32 *Nocturnals - 4ª peça*0'56"
Caimari
Antoni Caimari, piano

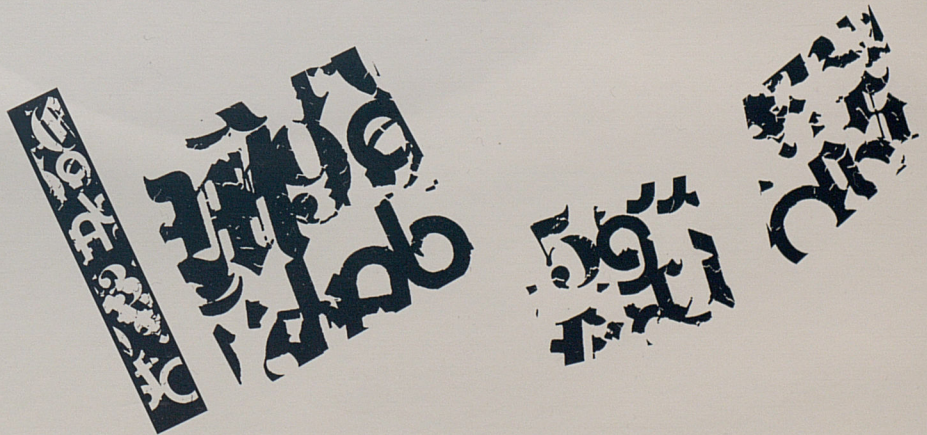
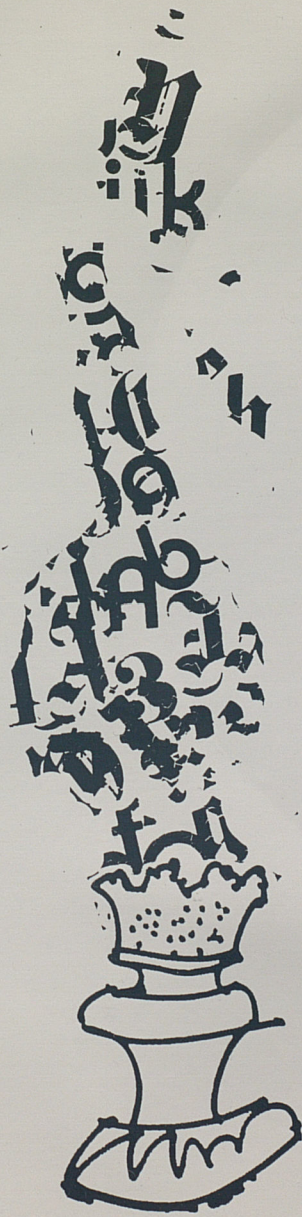
SÍLVIA PONS

- 33 *Compromís*0'26"
34 *Biblioteca*0'19"
35 *Fotografia antiga*0'21"
36 *Poema visual*0'07"
37 *Jeroglífic*0'11"
38 *Avantpassats*0'18"
39 *Poema visual*0'08"
40 *Vertigen*0'14"
41 *Obesitat poètica*0'15"
42 *Desamor* (poema manuscrit)0'19"

- 43 *Nocturnals - 5ª peça*1'30"
Caimari
Antoni Caimari, piano

Total duració34'18"

La Poètica
de Tano Pomar

El quinquè del llenguatge

PEIXOS PER L'AIRE

Com fórem del cel exilats...

ANTONI CANALS

*TOTS els amors que dic, han anat fent l'amor,
són ara l'amor únic. Tots els amors, les vides,
tots els noms que no he dit, ja l'amor sense nom,
gloriosament anònim, amargament anònim,
si es vol l'amor assumpte de la seua misèria,
de la seua conscient misèria, de l'incendi.*

Vicent Andrés Estellés

Llibre de meravelles

La **Fundació ACA - Aula Poètica** de **Búger** i la **Fundació Joan Amengual i Pericàs** de **Campanet** han unit esforços per dur endavant el projecte d'editar els joves poetes dintre d'una col·lecció titulada **Solstici d'Estiu**. Baix el suport de les **Conselleries d'Educació i Cultura i de Presidència i Esports del Govern de les Illes Balears - Conselleria de Cultura del Consell Insular d'Eivissa i Formentera - Conselleria de Cultura del Consell Insular de Menorca - Conselleria de Cultura, Educació i Esport de la Generalitat Valenciana**.

Primera edició: © i © Fundació ACA - Fundació Joan Amengual i Pericàs, Búger-Campanet, 2005

Disseny: Fundació ACA - Aula Poètica, Son Bielí-Búger.

Coordina: Antoni Gost - Coordinador de l'Aula Poètica.

Arts Gràfiques: Impremta Bergas - sa Pobla.

•

Aquesta edició del Solstici d'Estiu inclou un disc compacte amb els poemes recitats pels propis autors.

Fundació ACA

és membre de la / es miembro de la /
is a member of the / ist Mitglied von der :

European Conference
of Promoters of New Music

Informació:

Fundació ACA - Son Bielí
07311 Búger • Mallorca - Illes Balears (Espanya)
Tel. (+34) 971 51 65 01 - Fax: 971 51 65 02
www.fundacioaca.org
e-mail: fundacioaca@fundacioaca.org

Organitzen:

Fundació
Àrea Creació Acústica
Son Bielí · Búger

Consell de
Mallorca

■ Departament de Cultura

Aula
Poètica

ART : *arts*

"Naturalesa, Artesania i Gastronomia"

Amb el suport:

Govern
de les Illes Balears

Conselleria d'Educació i Cultura

Conselleria de Presidència i Esports

GENERALITAT
VALENCIANA

CONSELLERIA DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORT

CONSELL INSULAR
D'EIVISSA I FORMENTERA
Conselleria de Cultura

CONSELL INSULAR DE MENORCA
CONSELLERIA DE CULTURA

Un any més arriben l'estiu i la poesia de la mà d'**ACA**, a **Búger**. Aquest indret, que va néixer amb vocació de bressol d'artistes, torna a reunir uns joves poetes de **Mallorca**, **Menorca**, **Eivissa** i **València** a l'auditori de **Búger**, els apropa al tòtem del piano **Bösendorfer**, els alimenta amb els embotits antics de la terra i els convida a una gira estiuenca que passarà pel fort de **Marlborough** de **Menorca**, pels porxos de l'**església de Sant Jordi d'Eivissa** i per la **biblioteca de Sant Miquel del Reis de València**, després d'un primer encontre a **Son Bielí**.

Ser jove no és cap valor de mercat, i potser per això la poesia es deixa conrear amb més llibertat que cap altre art pels joves. Les arts són l'únic que fan del món un lloc suportable, i de l'home, una criatura mereixedora de passar pel món. Així uneixen els seus significats dos mots: paraula i art. No es pot viure sense art, i arriba un moment a la vida en què entenem, sovint massa tard, que la mateixa vida demana ser viscuda amb un art especial. Per això diuen que la poesia no resideix al cor o als poemes, si no més bé a la pell de les coses. Des de la **Conselleria d'Educació i Cultura del Govern de les Illes Balears** volem donar tot el suport possible a aquest **Solstici d'Estiu** i desitjar als poetes convidats que pitgin les lletres exactes que romanen invisibles dins la pell del món.

Francesc Fiol.

Conseller d'Educació i Cultura
del Govern de les Illes Balears.

Ja fa vuit anys que la **Fundació ACA** torna a editar el llibre i el CD **Solstici d'Estiu**, dedicats al joves poetes de la **Mediterrània** i a les seves obres, una publicació que any rere any s'ha anat consolidat dins el panorama cultural i literari de les Illes.

Precisament, la literatura universal commemora enguany una fita molt important: el quart centenari de la primera edició de **Don Quijote de la Mancha**. Un llibre que, a més de molts d'altres valors literaris, compta amb una gran i variada quantitat de poemes, sonets, quarteres, epitafis... L'universal hidalgo té una imatge poètica del món, que intenta transmetre a la resta, encara que a vegades sembli un boig que fa coses sense sentit.

Els poetes han hagut de patir moltes de vegades aquesta imatge injusta de bojos i de persones turmentades, però crec que la majoria han estat persones d'extraordinària sensibilitat envers el món que les envolta. Sens dubte, els poetes que trobareu en aquest llibre són d'aquestes persones que han sabut captar aqueixa altra realitat que per a la majoria de nosaltres resta oculta.

Aquest llibre i aquest CD recullen la vocació artística dels nostres joves, els quals, gràcies a la **Fundació ACA** i al seu compromís amb l'art i la cultura, tenen l'oportunitat que el món conegui la seva veu. Per això, voldria agrair a la Fundació aquesta tasca de difusió que varen emprendre fa anys. Sens dubte, és una feina que ens permet descobrir i gaudir d'un dels millors aspectes de la nostra societat, la Cultura.

Enhorabona!

Maria Rosa Puig Oliver
Consellera de Presidència i Esports
del Govern de les Illes Balears

No resulta estrany que una institució, com la **Fundació ACA**, l'activitat de la qual s'inscriu en la música i en la investigació de nous horitzons sonors, es dedique a potenciar l'activitat poètica. És més, inclús diria que resulta conseqüent si contemplem que la poesia té estructures musicals tan persuasives com puguen tindre-les les flexions d'un pentagrama.

Però esta iniciativa té un valor afegit en la mesura que la **Fundació ACA** no sols potencia el fet poètic, sinó que també propicia la poesia feta per la gent jove del **Mediterrani**. Aposta per aquells poetes que, amb el temps, poden ocupar un lloc en la història gran de la literatura. I, cas de no ser així, sempre li quedaria a la **Fundació** la meritòria convicció que la poesia és una cosa fonamental per al desenrotllament de l'home, fins a tal punt de no menysprear la possibilitat que els joves es formen per mitjà de la pràctica fascinant d'escriure versos.

Una vegada més, quan s'aproxima el **Solstici d'Estiu** –tan pletòric de màgia i mitologia–, la **Fundació ACA** congrega a **Mallorca**, a **Son Bielí**, un grup de joves poetes del **Mediterrani**. És per això, que vull agrair a l'**Aula de Poesia** de la **Fundació ACA** que la **Generalitat Valenciana** haja tingut, com en anys anteriors, la possibilitat d'enviar un jove poeta de la nostra terra: en esta ocasió la poeta **Àngels Gregori**, qui, per uns dies, donarà a conèixer la seua obra al costat d'un mar, el **Mediterrani**, bona part de la història del qual està feta de poesia.

Alejandro Font de Mora i Turón
Conseller de Cultura, Educació i Esport
Generalitat Valenciana

Tenim a les mans una nova edició del **Solstici d'Estiu**. Un instrument de difusió de nous poetes que ha estat possible gràcies al compromís de la **Fundació ACA** amb la promoció de la creació literària.

Publicar és una tasca difícil, ho saben perfectament aquells que escriuen i que troben molts d'entrebancs per donar a conèixer la seva obra. Però aquestes dificultats s'accentuen si parlem de poesia. Són propostes generalment minoritàries que no tenen una sortida comercial. I sabem que el factor cada cop més decisiu en l'àmbit editorial és la rendibilitat econòmica del producte. Editar poesia es converteix, doncs, en un acte de veritable militància cultural. Per aquest motiu, cal agrair el treball que realitza la **Fundació ACA**.

Gràcies a aquest compromís, tenim a l'abast unes noves propostes de joves poetes de diversos indrets dels **Països Catalans**. **Menorca** també hi és present a través de la veu de **Sílvia Pons**, una mercadalenca que ha decidit utilitzar diverses vies per fer-nos arribar les seves propostes, ja que a més d'utilitzar la paraula escrita també treballa la imatge.

Tenim, doncs, un nou grapat de joves que prenen la paraula.

Mateu Martínez,
Conseller de Cultura i Educació de Menorca

El Solstici, enguany, als porxos de l'església de Sant Jordi

El **Solstici d'Estiu** arriba ja a la vuitena edició. Du camí, encara que sembli un contrasentit, de convertir-se en una trobada clàssica, consolidada i ineludible, amb els joves poetes de les **Illes Balears** i ampliant-se ara sola l'epígraf "dedicat als joves poetes de la **Mediterrània**". Treim de Vila aquest juny el **Solstici** cap a **Sant Jordi** de **ses Salines**, davall dels blancs i ombrejats porxos d'una de les més belles i antigues esglésies de la pagesia eivissenca.

Enguany hi participen **Lluna** (Mallorca), **Sílvia Pons** (Menorca), **Àngels Gregori** (València) i el representant de les **illes Pitiüses** és **Manel Marí**, que, a pesar de la seua joventut, ja està fent bon camí en el món de la poesia, participant a diverses trobades poètiques, i que ha estat premiat diverses vegades (Premi Miquel Àngel Riera 1999, Premi Baladre de l'Institut d'Estudis Eivissencs 2001 i Senyoriu d'Ausias March 2003), que reconeix sempre que arribà a la poesia de la mà de **Marià Villangómez**, qui fins i tot li revisava l'obra primerenca, d'adolescència, i li oferí didàctics consells poètics.

Agraeix la iniciativa de la **Fundació ACA** de difondre, a través de lectures poètiques i acurades edicions, l'obra dels joves poetes balears (amb aquest llibre i CD que teniu a les mans) i de fer-ho amb l'esment amb què porten a terme totes i cada una de les seues realitzacions, tant musicals com literàries; destacant en aquesta activitat la important tasca d'**Antoni Gost**, coordinador de l'**Aula Poètica** de la **Fundació**, i, com sempre, la del seu President, **Antoni Caimari**, que ja han estat a les **Pitiüses** enguany presentant el núm 8 de la col·lecció **Veu de Poeta** dedicat a **Jean Serra**, una mostra més de l'interès que tenen les **illes d'Eivissa i Formentera** per a aquesta **Fundació**.

Carolina Torres Cabañero

Consellera de Cultura del Consell Insular d'Eivissa i Formentera

LLIBRE DE POEMES

Angels Gregori

València

Lluna

Mallorca

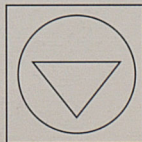
Manel Marí

Eivissa

Sílvia Pons

Menorca

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània

ÀNGELS GREGORI

Foto: **Antoni Caimari.**

PRIMAVERA DE SAL

*A Rafael Vallbona, per passejar-me
pels carreranyes i bars amb més poesia
de Barcelona i de València.*

Ara aprendràs que la primavera no és res més
que un jardí fictici edificat per poetes pedants.
La part melancòlica d'uns pares de família
davant d'un calendari per ordenar.
Els dies tristos d'una rosa malaltissa disfressada de festa.
No te n'adones? On és el paisatge d'aquella cançó?
L'abril dels teus ulls s'ha perdut al fons de les maletes
que vam fer, de pressa i a desgana, en el nostre llarg viatge.
La roba per planxar,
les sabates brutes,
els calcetins perduts,
el dentrífic escampat dins la bossa de bany...
Ja saps, totes aquestes coses tan prosaiques que passen
a l'hora de plegar sense tenir ganes de marxar.
No t'acontentes amb la lletra lleugera
d'una cançoneta d'amor
escrita per un pobre noi desolat,
ni amb els quatre versos que escriu la noia pija enamorada,
que amb poca destresa va omplint l'agenda d'estudiant.
La primavera, avui, als teus ulls, no és res més
que unes cerveses mal comptades sobre la taula,
paquets de cigarrets rossos per obrir,
música del Sabina més escanyat de fons,
un billar,
una cambrera amb cara de cony,
diaris caducats escampats per les taules,
una màquina de sexe per als més calents
i una barra apegalosa plena de tasses de cafè brutes.
És aquesta, mon seigneur, la primavera de flors
que tant ens han poetitzat?

LE CANCRE

La jove,
marreca encara disset anys,
va entrar a l'Institut fent-se creus
als cargols virolats dels cabells
mentre el cos l'estirava a giragonses al cel
amb sonets i cançoners.
Als exàmens,
responia les preguntes amb hexàmetres
i contestava els professors amb versos de Papasseit.
Va anar passant els dies, la jove, en el temps del Batxiller,
i rodava com un duro rodó rodó que roda
entre classe i classe sense aprendre res.
-Té més cara que un sac de perres! - se'n deia mosca,
d'un professor d'història que no ensenyava res.
Àvidament,
més prompte que tard,
amb això de l'ESO
-aleshores se'n deia així, això-,
es va engolir a cullerades soperes tots els grans poetes,
sense menjar-se
ni una coma

ni un punt

ni una cama

ni un disgut.

S'esborrà del nas tots els profetes imperials
capitanejats als llibres de text barats.
Escopi tot tractament didàctic i procediment estúpid
emmagatzemat al cap durant massa anys.
Violà els recursos mètrics, fonètics i semàntics
-i no en parlem dels retòrics-
imposats a les més supremes escoles polipatètiques
del panorama actual d'intel·lectuals.
I,
finalment,
s'alçà de la cadira,
agafà un guix amb la mà esquerra
i esgrigué a la paret:

EL MEU POETA NACIONAL ÉS AQUELL
QUE LI ROBÀ UN OU A LA GALLINA FOSCA,
L'ESCAPÀ EUCARÍSTICAMENT A LA PAELLA,
LI PETÀ FOC, I, JA FREGIT,
EL SENYALÀ AMB EL DIT I EXCLAMÀ D'UN CRIT:
HEUS ACÍ EL MÉS MAGISTRAL POEMA VISUAL !

*Trepitjades terres que en el pas
dels segles no heu trobat repòs.*

Lluís Llach

Avui plou sutja fosca a l'Irak
i entre l'Èufrates i el Tigris
un opi amarg llueix planícies brutes
i fèrtils matorrals.

Leprosa Espanya,
l'assassí de roses negres
de Bagdad,
el de les terres de l'Ebre
i d'un llarg etcètera que no acabaria mai,
ha estat castigat aquest matí a l'hora del pati,
al Colegio Nuestra Señora del Amor,
no s'ha pogut menjar l'entrepà
amb els companys de classe
i ha estat obligat a escriure mil vegades a la pissarra:

-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.
-El PHN és il·legal. Sóc un imbècil. Plantaré cada dimarts un gerani a la tàpia del meu nas.

AVÍS ABANS D'ALÇAR EL TELÓ

Espectadors, amics,
no busqueu darrere d'aquests meus versos
les promeses d'un univers de sentiments
i de nostalgia, com diuen els grans poetes.
Al fons d'aquest escenari no s'amaga
sinó la incertesa de saber si he escrit
la paraula justa en el moment just,
i el dubte, també, de creure que he exagerat
massa les mentides perquè el poema quedara bé.

Amics, darrere d'aquest entelat no hi ha cap
paradís d'anhels,
sols hi resta la buidor d'aquests temps tan fràgils
i el dolor de persistir quan ja res no és possible.

II

Ningú, cap ni un de cadascun dels paràsits
habitables dins l'esfera del viure
no gosaria mantenir-se fidel
als llimbs d'aquest espectacle fet amb la por
dels qui temen la por, amb la sang
dels qui temen la sang.

Tu, espectador nostrat del pati de butaques,
no t'acomodes massa bé en aquest seient.
La vida és al carrer, el teatre només és
per als actors, i tu, d'actor, en tens ben poc.

IV

Surt d'aquesta festa, vés-te'n!
No et rossegues els punys si no aguantas
fermament arrapat a aquesta butaca:
només tu saps el vell preu que has pagat
pel teu miserable lloc.
Surt al carrer,
passeja sol per cada racó del teu poble,
per cada carrer del teu poble,
per cada casa del teu poble,
per cada parla del teu poble.

Més tard, esdevindràs paràsit mort.

ESPECTACLE PER A BRANDÀLIES MARCIDES

A la brandàlia, mot inventat a cops d'estripar poesia.

I que dolça és la vida si solques a temps
l'ampla mar de la teva llibertat.

Lluís Alpera

El guió ja està escrit,
només ens falta memoritzar-lo i saber interpretar
correctament i sense embuts els gests i les ganyotes
que demane l'obra.
No devem alterar l'ordre dels actes,
ni canviar de personatges ni de teló ni de passatges.
No sabem improvisar, tampoc ho devem intentar.
Si ens plau, podem permetre'ns explicar aquells
anys afegint-hi algun tipus d'exclamació o qualsevol
altre signe de puntuació.
Compte! Recordeu que les llàgrimes no formen part del guió,
que aquesta nit el pati de butaques serà ple,
i el públic hi acudirà com ho fan les dones del meu poble
els dimecres de mercat.
Ara, però, abans que s'apaguen les llums,
mira de dir-li a algú que et guardi un seient.
Tal vegada, quan comence l'obra només voldràs ser part
del públic i no de l'escenari.

EPÍLEG

Llegir el teu dolor és una estranya festa.

Enric Sòria

El poema s'acaba.

Qui em llevarà aquest brut desfici d'escriure paraules juntes
-alguns en diuen versos- que ni jo mateixa sé el significat?

Totes les ratlles curtes que he escrit abans són falses.
Aquestes també. Tot és mentida.

Avui tot és una merda i m'agradaria que els meus poemes
tingueren un final bonic i dolç, com els de Leveroni,
però les paraules tendres, si és que en tinc,
estan més eixutes que la meua pròpia saliva.

A L'INSTITUT

Per a Merè Sarrió.

l'el primer dia que entres a l'Institut
— una mica desordenat per modir la realitat de l'edat —
l'adonars que ningú no s'adona que has fet gran.
Que ja no ets aquell petit que arribas a casa
amb les mans plenes de plastilina i les butxaques
d'eggs de joguines.

A l'Institut, tot com cal,
et faran creure que t'anengon els grans poètes.
I quan s'acaben les classes sortiràs de classe
cap al lavabo i et tancaràs amb panx i clau prèmiter
versos a la manera de Rimbaud.

Però en assuè't davant la pissarra dels professors,
descobriràs que la poesia no capa per les petites portes
de les aules ni seguirà llavors clandestinament amb el vent per
la finestra.

I no veuràs més versos que mure lligats moribunds que,
a l'ensens, no et serviràn de res.

Tot faran analitzar les nines d'ayell ~~potest~~ podent
amb exàmens de geometria aplicats a cap poesia.

I preguntaràs tímidament on és el de Ferrer, i el de Bressa,
i l'Ungaretti i en Baudelaire.

Oh, mon petit animal inutile!

I a partir de tots els teus llibres i tots les lletres bones
i t'en aniràs de classe dypres, mure a l'hora rep de
cap al lavabo, per no veure versos a la manera de Verlaine.

I a la nit veuràs que ha estat un dia normal,
tan normal com la resta dels dies de l'any.
I diràs als vells proveus que el noi no fa teta
hi se'n va de capse pensant perquè tu entès
per poder veure
a l'Institut i la matèria on paràs el secret
quen anàs a l'escola,
se't haurà quedat ridicle.

Angels

LLUNA

Foto: **Antoni Caimari**

LLUNYANIA

Ja sento la llunyania
del teu càlid cos...
una gelada que travessa
el meu somriure....
La platja solitària el meu somriure...
La platja solitària amb nit de lluna plena...
El càlid silenci d'algú que va morir d'amor aquí mateix...
Trobar el teu estimar vora les ones...
Fer el cor més gran, robant-li un somriure a un infant i,
trobar-te dins ell...
ja sento la llunyania del far...
Llunyania...

PETIT POETA

M'escoltes quan els altres m'ignoren....
Em regales el teu temps en forma d'estrelles.
Em deixes rompre el teu silenci i,
embrutar-lo amb la sang dels meus problemes.
M'escoltes...
Em deman que fem gent com tu i jo
en aquest món d'ignorants de la realitat i,
les teves paraules llançades al silenci
em carreguen a l'esquena un sac de respostes.
Petit Poeta que, sempre m'escoltes...
Avui esperes la meva resposta...
Un cop més, demà compartiren una gota de sang...
Una llàgrima de ràbia...
Un somriure d'amics...
Una part de l'existència....
Un trosset de la nit per descansar....
Petit Poeta....

DIUEN

Diuen que no ets per jo, que les estrelles falsegen el teu somriure.

Diuen que no pot ser...

La pluja no atura de caure i, són les llàgrimes del meu cor.

Diuen que sagnen les mans dels pobres que no poden trencar la porta dels inferns.

Diuen que no ets per jo...

Llagues que couen de ràbia, impotència i enyorança dels teus llavis i,

la mirada calenta de la nit que regnen a cada instant que escolt la teva veu.

Diuen que no ets per jo....

FENT-ME OMBRA

Sento l'enyorança fent- me ombra...
L'enyorança em provoca una sed que no puc apagar...
Necessit que em facis l'amor amb una mirada.
Les teves mans regalant la seva calidesa al meu cos.
Els teus llavis servint- me un glop de tendresa.
El teu caminar hipnotitzant-me a cada pas.
La teva veu calmant-me tot el dolor.
La teva persona seduïnt-me amb la simple presència.
I tenc l'enyorança fent-me ombra i, el meu cos àvid de tu....

LLIURE

“Ja han vingut”, em deies cada any a l'inici de la tardor.
T'emocionaven els estornells, com l'infant que té sabates noves.
Els teus ulls s'omplien de llum i, el temps que passaves allà
era com un sòl instant que t'atures a escoltar el teu propi pas per la vida.
“ Vull ser lliure com un estornell i anar cap aquí i cap allà”, deies.
“ Vull estar aquí per sempre però, fer lliure la meva ànima i, dur-la per tot arreu”,
/explicaves.

Lliure. Volies ser lliure.
Aquella mala ànima va trobar la manera de desil·lusionar-te.
Ara que saps que és la llibertat, diguem quin és el meu vol.
Tu volies ser lliure com un estornell.
Jo vull ser lliure com tu.

TÍMIDS

Em mires amb la tendresa d'un infant i,
avergonyit et retires quan veus que me n'he adonat.
Cercam, tímidament, un dissimulat contacte.
I, mentre dissimules l'accelerat batec del teu cor,
es dibuixa tímid un somriure al teus ulls.
Volen en silenci, callats versos que diuen
el que nosaltres escrivim l'un per l'altre.
Compartim taules de somnis escrits....
I, tímidament, compartim silencis plens de mirades que
dibuixen els desitjos més profunds.

SILENCI INTENS

Les teves paraules sonen de nou, omplint la meva soletat.
Neden per un silenci que tu has anomenat com a “intens i enamoradís”.
Omplint de nou la soletat de la nit, dos poetes perduts.

ETERNAMENT

“ Eternament teu...”

La teva veu sona dins el meu cap com si es tractes del rellotge d'una bomba a punt
/d'explotar.

Com vols ser eternament meu?

Jo no estic disposta a compartir-te amb ningú.

Si has de ser meu, no pots ser de ningú més.

“ Eternament teu...”

Una bomba de rellotgeria....

Eternament gelosa....

SURREALISTA

El món es fa molt gros per jo.

Em sent com si tota la meva història no fóra més que una projecció surrealista
/passant pels meus ulls.

És com l'infant que camina descalç sense conèixer el perill.

És surrealista pensar que les coses canviaran.

Intentar fer-me creure que existeix una altre realitat, és surrealista.

Totalment surrealista.

Mai seràs meu i, tots dos ho sabem.

Surrealista.

Estimar-mos sense tenir dret és surrealista, Petit Poeta.

Monòles V

Tendres mans que falten.
Quadres de melangios silenci.
Mirades que diuen el que calben.
Enmig de la penombra,
Un àngel.

Quina sort poder anar sempre amb el vers a les mans.

Podia despullar cada mot un per un, i explicar-te més, però no ho faré ja que ni tu ni jo som qui jutjar els versos dels altres. Ens costa entendre de vegades (als poetes) la col·locació de les paraules dels demés, el rerafons dels poemes, la capacitat de captar i contar amb delicadesa cada clot d'aquesta vida, cada sopegada amb aquest món. Tampoc seré jo qui mostri el seu nom real, això sí, us puc assegurar que és senzill i fràgil com els seus poemes. És que creieu que Bob Dylan és un nom real ?.

Te demanaré a canvi, fer una reflexió no poètica sinó humana, una reflexió transparent de cada frase; imagina't la mort d'un ésser estimat, si ets músic imagina't perdre una ma, si ets poeta imagina't perdre les paraules. Potser així et serà més fàcil esbucar-te amb valors no davant ella com a persona, sinó com exemple d'humanitat, com a poetessa.

Els anhels, l'amor, la fragilitat de la infància, en resum els cops d'aquesta fotudíssima vida és mostren de la manera més simple i real que hi ha, la poesia en boca femenina. Algú hem va explicar que la maduresa no es troba mai al cos sinó al cor.

Quina sort poder anar sempre amb el vers a les mans, mostrant-te tal com ets, la nuesa d'escriure sense importància del que diran, en vermell de vegades o amb els ulls, així ragen els seus poemes.

Quina sort poder anar sempre amb el vers a les mans, amb un fill a l'esquena parit al racons on t'hi has nuat.

Pel que t'he explicat fins ara lector de poesia, poeta o poetessa, et basta prou per tornar com més aviat als versos, a les reflexions, a estimar per un moment la nua i humana nina.

Quina sort per tu, anar sempre amb el vers a les mans.

(...de poeta a poetessa les paraules no s'acaben mai)
Abril de 2005

MANEL MARÍ

Foto: **Antoni Caimari**

Com qui abraça l'instint d'una nostàlgia invicta
entretinc les carícies lentament sobre el vidre
insistent a gronxar
els dos dits de cervesa que esperen i conspiren
procurant-me un final de got més agre encara.

de *Poemes en gris*

FOTOGRAFIA/4

T'enyoro tèbiament, sense frisances,
sense un dol de distàncies o l'angoixa
de caure resident vora el telèfon,
sense haver d'oposar-te a tots els rostres
calcigada al contrast amb l'altra gent,
sense la rauxa, sense l'aldarull,
sense més cerimònies, funerals,
disciplines o rèpliques de l'ànsia,
sense el got de cervesa amb els companys,
sense el dolor que obliga confidències,
sense el nervi aguantant i sense crisi.
T'enyoro, més o menys, sense enyorar-te,
de tant en tant, de nit i entre silencis,
convocant-te al costat del gest de sempre.

de *Poemari de descortesia*

CREDO

Crec en els déus que cauen cap al tard
i eviten dinasties i evangelis,
en l'ocàs natural de les idees,
en allò que no malda per romandre
conservant-se en el glaç, nodrint-se de l'orbesa,
en els déus que es marginen del buit dels qüestionaris.
Crec en l'aire d'avui que sacramenta,
crec en el sol d'avui que alerta els ulls,
en la nit a la terra i la humitat,
en l'horitzó desfent-se dels capvespres,
i si m'és necessari, si hi trobo el gaudi en creure,
crec també en les calúmnies d'un amor de miratges.

de Patrimoni dels dies

EUCARISTIA

Atura a frec de llavi el glop
que manté el vi a l'equidistància
de la copa i el cos, atura
el llavi en el moment i llença
fora del vidre altres clepsidres;
és aquest vi que sura en l'aire,
entre el desig i la certesa,
qui talla al temps els punys, les urpes,
i viu per habitar el deshàbitat,
per donar el sentit al deshàbitat,
per copsar un gust que no mor mai...
i el cos ja no és pas la cloenda,
i el món ja no és pas fugisser
i és món per ser-nos a l'abast.

de *Deshàbita*

INSURGÈNCIA/2

Cal desoir el rovell del temps,
no prendre part de la desfeta,
no recordar, eh, revoltar-se
contra el presagi d'hipoteques,
contra nostàlgies prematures,
prendre els pamflets i les doctrines
i llençar-los lluny del deshàbitat,
negar-li al temps drets d'amença
i corregir els fets de les víctimes,
amnistiar morts i sepulcres,
exorcitzar les mans que oloren
el tacte dels amors antics
i guardar un roc a la butxaca
per als miralls més vulnerables.

de *Deshàbitat*

AIXOPLUC

El cos, llindar, frontera entre els averns,
el cos, pòrtic obert per on reneixo víctima,
per on deixo en calent l'instint de la revenja,
el cos que m'emmordassa
el crit dels altres pànics.
Brolla al teu sexe el doll de meduses fonent-se,
la urticant salabror de la felicitat.

d'*El tàlem* (inèdit)

TEMPLE

L'ofici baptismal rabeja la ciutat
quan el capvespre crema l'olíban dels seus murs
i un coratge infantil ens empaita a recórrer
galeries de calç, nínxols oberts, sepulcres,
racons ardents en gris de cendra capital
a l'encalç d'una estirp encomanada,
del llinatge civil que hauríem cobejat.
Repenjats als fanals, espectres bròfecs
exhibeixen les brànquies, els seus cossos de cera
des d'austeres tribunes de dogma pendular...
com un fris que relata la intempèrie,
hi ha imatges vertebrades amb un fil de ganyotes.

d'*El tàlem* (inèdit)

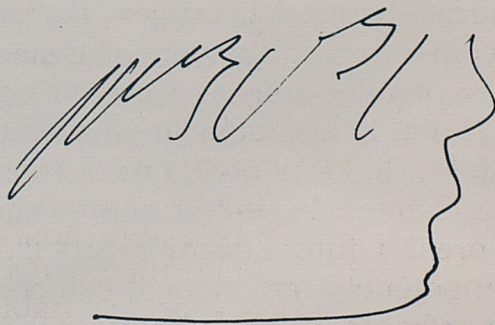
CANÇÓ DE MENAR RAMAT

Cap cot, fuet, senyor de bèsties
mena el ramat perquè s'abeuri
en veure assedegat el ca;
remor de brams de tarda seca,
brogit d'eixam i esplet de mosques,
els bens es deixen dur pel fil
que ja ha esmolat els seus llinatges
i els seus ulls neguen sacrificis
car no n'hi ha res a dir, dels fats.
Cap cot, cap cot, senyor de bèsties,
i escoltar únicament que borda
el ca, que ja té set d'auxili
i un prec de llàstima als ullals,
que ja ha après a seguir les passes
en augurar la gratitud,
i que farà seguir les passes
marcant les dents de l'amenaça
o en deixar un mos de represàlia;
cap cot, cap cot, senyor de bèsties,
no destorbat per un desgreu
que, anorreat des de la gènesi,
sols donà noms d'apaivagats
i tan sols hi crià servatge,
mansesa solidària amb l'amo
i una abraçada estirp de víctima.
Fuet, fuet, senyor de bèsties,
senyor dels hàbits i dels hàbitats,
que ha entès als cingles de les anques
la carn que agemoleix coratges
i instaura un equilibri sord,
un so desproveït d'arestes,
un salm propens a l'afonia...
i a la mà reuneix la queixa.

de *No pas jo* (inèdit)

Des te, tot per des-ter-te,
un intent qualqueu per tal de conservar-te
recorrent a les lletres, de lluny, inofensives,
alguna obscuritat sense capera protesta.

Ests al jornal més molt — potser no ho sabràs mai,
que et pesa jo els ingrats berrut amb el bolígraf.

VI O GRAFIA

Tenc una cicatriu a la galta dreta. Des dels set anys. Des dels set anys entenent que el mirall havia arribat a tenir una relació tan íntima amb el dolor i, així, aprenent les primeres consignes de revolta. La resistència al dolor és, ha de ser, innegociable. I, permeteu la imaginació escassa, l'instrument de combat que en tenim més a l'abast, l'antònim amb més solvència, és el plaer. L'hedonisme no és el principal enemic del segle XXI, com insisteixen algunes de les moralines més antipàtiques, ni tan sols viceversa.

Poemes en gris (Sa Nostra, 1999), la cicatriu del 98, marca el punt de flexió de tota la resta de publicacions. De flexió perquè és el primer llibre publicat en un mirall de paper, potser el llibre d'un adolescent, potser el d'un perseguit. Trob que hi vaig exhaurir els dimonis antics i vaig crear-m'hi una criatura nova, un antidimoni. Tots els llibres posteriors, tota la biografia (vi o grafia) posterior ha estat l'esmerç de la resposta. *Poemari de descortesia* (Res Publica, 2000) és la rebequeria immediata, l'acte instintiu d'espolsar-me les tragèdies, el reclam d'un amor fet a mida que escapés dels peatges de les cicatrius. La ingenuïtat, si voleu, lliscant per l'ampla brevetat de *Clarisse* (Universitat Politècnica de València, 2000), escrit per tal d'aprendre a beure del vertigen. *Patrimoni dels dies* (Institut d'Estudis Eivissencs, 2001), comença a equipar-me el discurs amb elements més convincents i ve a ser el primer pamflet amb què exercir aquesta mena de proselitisme dels instints i dels instants, la consciència plena que la vida és, al cap i a la fi -sobretot per la fi- el que és. Sí, i tant que la mort espanta! Per això trob que són necessaris petits i constants actes de revenja contra aquest fat de víctimes, no fos cas que vengués massa prest i intentàssim reconciliar-nos amb tot un historial d'inactivitats. Tanta impotència, no. Aquest esmerç de llibertats, però, poden revelar-se ingènues en enfrontar el propi hàbitat i la seua tossuda coercitiva en forma de moralines, de rutines, de ruïnes, d'oficines... L'espai i el temps, sobretot el temps, insistint a acreditar drets d'amenaça, han de passar a ser els objectes de la sublevació. La negació de les seues respectives constriccions, el *Deshàbitat* (3i4, 2003) és alhora exili i pàtria, instant, grapat de terra i tres o quatre rocs per bastir les defenses.

Des d'aquesta posició, més trinxera que atalaia, albiures la bellesa amb més freqüència, sense la hipoteca dels cànons i de les èpoques, arribant a desenvolupar

una forta empatia amb la decadència, que no deixa de ser resistència en moviment. Aquesta estètica de la degradació -Berlin, l'Havana, el Raval de Barcelona, els ports de l'hivern...- ha anat esquitxant tots els miralls d'estremiments.

En qualsevol cas, la militància en l'analgèsia no s'ha conformat amb aquesta vocació, més pamfletària que no evangèlica, dels llibres que he anat publicant. El proselitisme del "prosetilisme" ha exigut uns altres formats, com les col·laboracions en premsa i, d'una manera més evident, en recitals i accions poètiques. *Poemes amb vi negre* ha estat l'espai de confluència, la coartada teòrica i la indulgència pràctica, de dos elements que han anat de la mà al llarg del segle. Acompanyat de músics amb biografia (vi o grafia) semblant a la meua, com l'acordionista Carles Sanchis o el guitarrista Àlvar Carpi, i reivindicant els poetes dipsòmans, d'Omar Khayyam a Estellés, d'un servidor a qui posi la copa, el públic ha pogut participar d'una mena d'eucaristia col·lectiva inspirada en la doctrina de la Confraria del Bon Beure, que cerca els fonaments en l'exercici d'un hedonisme solidari. Aquesta actitud ha estat ferma en d'altres ocasions. Quan en Biel Mesquida em va convidar a participar en el *IV Festival de poesia de la Mediterrània*, a 2002, aquesta solidaritat primària va tornar a imposar-se des del primer moment, quan amb en Carles Hac Mor i amb el poeta palestí Mohammed Hamza Ghanayem vam constituir un grup d'auxili mutu, la Zona de Fumadors, sense directrius modals ni troncalitat estilística, tan sols socors logístic i comprensió davant els imperatius de la sanitat pública. També a 2002, a la *Berliner Sommerfest Literaturen*, amb el bo de'n Miquel Cardell, vam exportar al poble alemany la visió que la frivolitat puntual és perfectament compatible amb la literatura, tot i que potser no ho sigui tant amb una esperança de vida que flirtegi amb la longevitat. Esperit mediterrani? Els germànics s'hi agermanaven sense esforç.

Darrerament, i parl de fa a penes unes setmanes, vaig tenir l'oportunitat d'acompanyar el gran Ricard Bofill (pintor eivissenc, res a veure amb la nissaga barcelonina) en la seua primera exposició de pintures i gravats en un projecte amb títol no del tot original, *Suite a mitges*, que es publicarà ben aviat. A la presentació de l'exposició, al Club Diario de Ibiza, em vaig consagrar com a representant amateur de la bodega eivissenca Ca'n Rich, ecològica, pràcticament domèstica, definitivament artística, que ja té al seu catàleg alguns vins que freguen el miracle. I al temps vaig constatar que les resistències dels benpensants, d'aquells que la major part del temps hi esmolarien la censura, es vencen amb una facilitat aclaparado-

ra quan, en un marc determinat, concedim a l'excés i a la desinhibició un estatut de normalitat.

Una vegada, una revista de La Safor, al País Valencià, va encarregar-me un article que parlés d'un poeta actual. No em va costar mica argumentar que l'article tractés de n'Omar Khayyam, cèlebre poeta persa del segle XI. Permetreu que conclogui amb una *rubai* seua:

Entrega't al plaer, mortal, sense recels:
el món és un no-res i és un no-res la vida,
i un no-res eixa volta composta de nou cels.
Amar i beure és veritat, i tot l'altre mentida.

Com comprendreu, més actualitat, impossible. Una vigència de llibre.

Manel Mari

BIOGRAFIA

També la vida ha estat un viatge constant. I no ho dic intentant reproduir una de les metàfores més repetides de la història de la literatura -tampoc no la voldria menysprear. En el meu cas, per obligació, ha estat un viatge constant, limitat, entre un únic punt d'origen, l'Eivissa natal, i gairebé una única destinació, la València residencial. Aquesta recurrència en les travessies ha provocat que mai no acabés de tenir clar el punt de mira de la nostàlgia. Potser ho serien tots, i ja m'estaria bé. Des del 75, idò, i encara, que he anat anant d'un lloc a un altre.

A València he cercat una educació ben desmarcada de vocacions lucratives, primer estudiant Psicologia, i ara estudiant Sociologia -i fins aquí el meu currículum acadèmic. La universitat, tanmateix, m'ha donat tot un seguit d'extres en la participació en moviments polítics i socials, amb la qual cosa entenc que m'he procurat una formació humanista peculiar, o un consol quasi sempre eficaç, per allò de no haver aprofitat el temps com tocaria (mireu un altre cop el principi del paràgraf). Tampoc no és una qüestió d'acràcies: som massa despistat per encetar revolucions, i massa feble com per no deixar-me endur per les justificacions vitals de l'epicureisme. Què li farem? Trob que l'única cosa que em retrec, sistemàticament, és no haver llegit més, o haver-me equivocat en allò que llegia. Menteix qui diu que qualsevol lectura és un temps aprofitat, i això m'ha dut sovint, com si fos amb la por d'un conservador, a rellegir massa.

A la poesia arrib de la mà d'un jo en plena pubertat, en un primer moment, i de la mà de'n Marià Villangómez, quasi literalment, estirant-me les orelles quan accentuava malament un vers. Una de les virtuts principals del mestre, al marge d'una paciència proverbial, era la d'un sentit pregon de la didàctica, de no caure en la temptació de les palmadetes indulgents a l'esquena davant una feina mediocre, ni en massatges d'ego destarifats davant una feina ben feta: l'autoexigència continua com a criteri bàsic i com a espai on projectar les pròpies ambicions. En menys paraules, rompre's la mà escrivint. Més tard, la confiança de'n Pere Rosselló Bover, les crítiques amistoses de'n Miquel Cardell o de'n Bartomeu Fiol (aquest també amb alguna que altra amonestació ben agraïda) han anat contribuint a continuar per aquí, deixant-me caure de tant en tant per algun bar (Ca'n Pou, Madagascar, Lluís Vives...) per assistir a l'enquesta poètica, amb paciència i unes canyes, esperant algun vers que pagui la pena o la ronda.

Manel Mari

SÍLVIA PONS

Foto: **Antoni Caimari**

COMPROMÍS

Ara que s'han fos els fantasmes de les veus silenciades
és temps de fer-nos sentir per combatre
els espectres maliciosos del passat.
Demanem la paraula i,
com fa el luthier amb els pianos capritxosos,
col·loquem cada tecla al seu lloc.

BIBLIOTECA

El saber a la prestatgeria polsegosa
i els lloms que demanen ser alliberats,
de tanta solitud, de tanta ignorància.
Algú s'espolsa les mans,
mentre l'asmàtic dilata els bronquis
amb el broncodilatador.

FOTOGRAFIA ANTIGA

Us envio instants de camp perquè vegeu,
a l'escenari verd, la dansa més antiga.
Un ball d'espigues, d'eines i mans curtides,
al ritme d'una cançó d'enyorança,
mentre les carabasses s'ho miren, feixugues,
damunt les teules.

JEROGLÍFIC

El meu paisatge és un jeroglífic
i tu pretens desxifrar-me,
amb aires d'egipci.

AVANTPASSATS

Fem reviure els que un dia filaven el mateix fil
que ara filem els que encara som vius,
els que encara ens fan l'ullet i
es resisteixen a fondre's en l'oblit.
Els que resten, quiets, com records perennes.

Poesia hermètica
i altres
poemes inaccessibles

VERTIGEN

Pues de card
es claven als records,
descolorits i afònics
pel ritme vertiginós
de l'avui que incomoda,
com un amor incestuós.

OBESITAT POÈTICA

Diuen que cada moviment era un vers,
que cada paraula una estrofa
i el seu cos, un poema que mai s'acabava.
Era gras de lletres.

Desamor

M'hegués agadat tenir-te acurament
i només vas deixar el teu perfum.

Brisa tènida de tu,

record gustós que no puc agafar...

Fum de formatjada!

Sílvia

Els savis dialèctics saben que les conclusions d'un debat es juguen des de les seves premisses. La persona que aquí dóna al lector aquests poemes ho fa com a fruit d'unes bases prèvies. Na Sílvia Pons té una estratègia, sap què vol i escriu quan vol, quan la idea se li presenta, com a una mena de sorpresa o de revelació clarificadora. La poesia és el gènere d'escriptura que es troba més a gust en els territoris de la sorpresa. No record d'on ho he tret, però sé que, com les princeses dels contes infantils, la poesia viatja sempre a lloms d'un feix de llum que en algun moment trobarà l'angle adequat per a enlluernar-nos. Crec que na Sílvia –i jo m'hi apunt– té fe en el retorn cap a les coses petites. En la seua aparent senzillesa elles són com el mirall d'una vida insuficient: la grandesa d'un so, d'un raconet de les golfes de ca s'àvia, un gest intuït quasi imperceptible, un revolt cap a la solitud, on ens podem demanar pel que és efímer.

Per comunicar-nos-ho empra un llenguatge que cerca la comprensió o la complicitat, sense ni un àtom de pedanteria. No li interessa la poesia hermètica, indesxifrable i extensa. Molt bé: és la seua aposta i el seu risc humà i artístic. Tanmateix, la realitat sovint és opaca i impenetrable. Tenir, per tant, una determinada consciència de la realitat, formular-la i transmetre-la és atracar la poesia a la veu parlada, articular-la al voltant dels plecs que la vida quotidiana abandona al seu pas i fer força de braó contra la banalitat. No debades Amos Oz explicava la primavera passada a Barcelona que només hi ha una manera d'assolir la universalitat i és utilitzant els materials que t'ofereix el teu entorn més immediat.

Vivim un temps en què la imatge guanya a la paraula com a via més directa cap a la ideació. Filòloga i experta en comunicació audiovisual, aquesta menorquina fa provatures també en aquest darrer camp, on s'ajunten concepte i visió. Deu ser que ha entès que la poesia pot ser l'art d'obrir els ulls i mirar per veure. Veure allò que ens ofereix la vida a qui va pel carrer, treballa, s'enamora o desenamora, etcètera, i parlar-ne un poquet de tot plegat. Que ens importa i ens interessa, perquè amb una actitud així ens podrem tal vegada escapolir d'un món unidimensional, avorrit, florallesc, cursi, llibresc, culturalista, ideològic, pesant, pseudoavantguardista... Contra la mediocritat que regna pertot arreu en el món de la cultura, contra la cultura del fot-li p'envant i de la premsa, cametes, treis-me d'aquí!

Per fer aquest exercici la jove mercadelenca -calma i qualitat, poc i bo...- assaona les seues ullades de picardia , les seues picadetes poètiques amb humor. L'humor, una de les millors eines contra l'estupidesa –i contra la violència, i contra la intolerància...!

Quan vaig llegir els poemes de Sílvia Pons per primera vegada –preparàvem el recull 2002, una antologia de joves poetes menorquins- em van semblar esplèndids. En la seua brevetat tenen aquell to personal (la corda justa que dóna la pulsio del demble intel·ligent amb l'experiència pròpia) i denoten llibertat interior: les dues roderes del camí vàlid per a fer poemes bons.

I, parlant de camins al sol, no oblidéssim que els poemes poden ser per al falcat de lectors anònims aquelles rutes amigues per on ens afanyam a passar com a formigues –fent ús del cal·ligrama de Salvat-Papasseit- i que ens porta a trobar un cert sentit a l'existència.

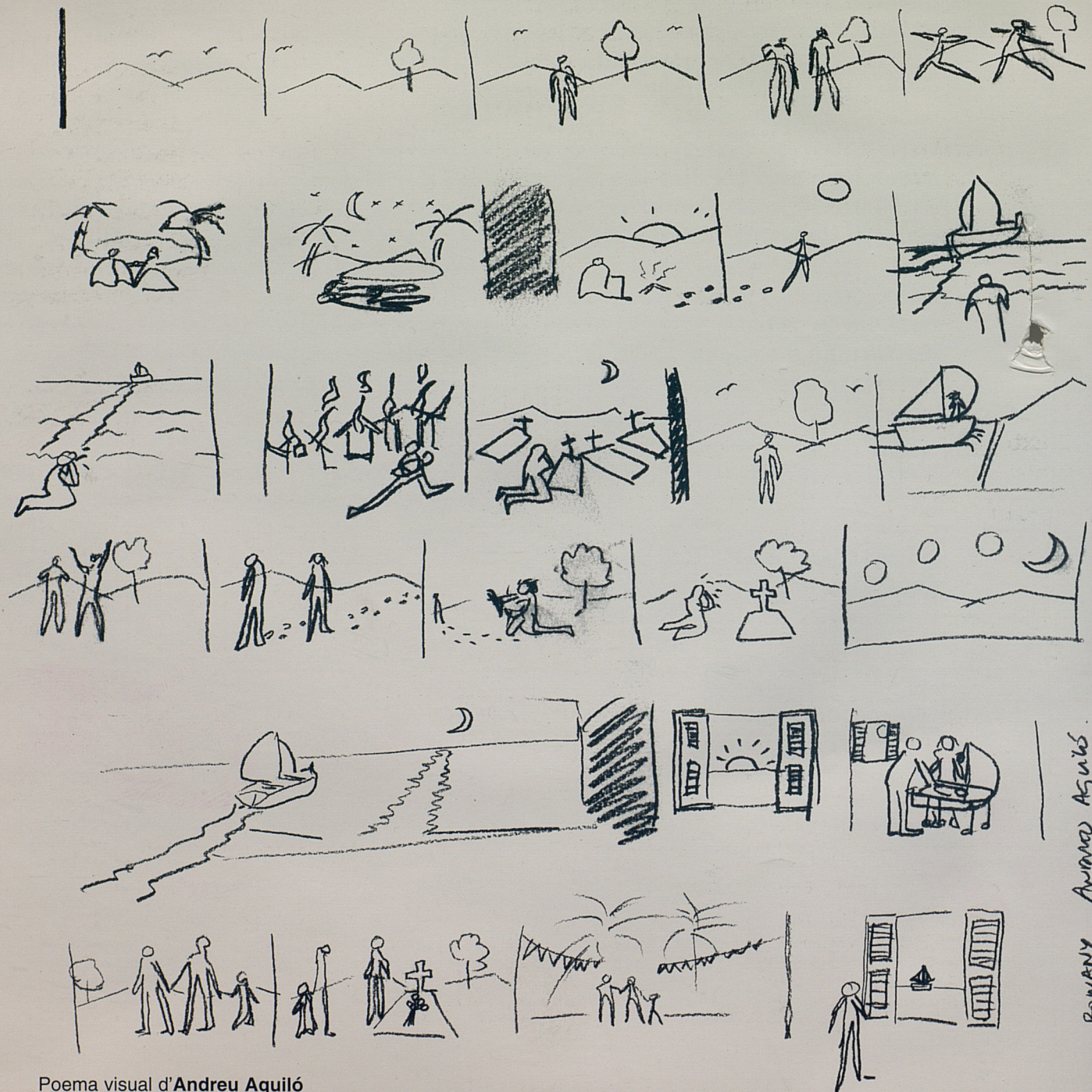
Na Sílvia –gràcies, Sílvia- diu que ens envia “instants de camp perquè vegeu, a l'escenari verd, la dansa més antiga”. Bon ball tenim!

Joan F. López Casasnovas

(Ciutadella, 18 de març de 2005)

HISTÒRIA D'UNA MÚNDA. FETA AL 22NT AL NARTX TEMPS DE LENT-VA- 11-8-02

POEMA - ANDREU AGUILÓ

Poema visual d'Andreu Aguiló

ANGELS GREGORI
MANEL MARÍ
SÍLVIA PONS
LLUNA

Solstici d'estiu

Joves Poetes de la Mediterrània